

Uitgifte

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 5 november 2019
Rolnummer 2018/AB/696
Beslissing waartegen beroep 17/1923/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

C. S.,

appellant,

verschijnend in persoon en bijgestaan door mr. KOLESNIKOVA Anna, advocaat te
1060 BRUSSEL, Bronstraat, 68 bus 5.1

tegen

ERICSSON NV, met zetel te 1932 SINT-STEVENS-WOLUWE, Lozenberg 18-20,

KBO nr. 414.653.818

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. TIERENS Peter, advocaat te 2800 MECHELEN, Drabstraat 10.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 26 april 2018, 3de kamer (A.R. 17/1923/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 3 augustus 2018,
- de conclusies voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 1 oktober 2019, waarna de debatten werden gesloten.

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING

1. De heer C. S. was van 11 november 2013 tot 31 juli 2015 tewerkgesteld bij de Russische tak van de wereldwijde Ericsson-groep als projectmanager.

2. Na interviews met de Belgische vennootschap, nv Ericsson, maakte de HR-manager op 21 april 2015 een contractvoorstel over voor een tewerkstelling in een gelijkaardige functie in het Belgisch kantoor van de groep te Zaventem (stuk 1 Ericsson). Vanaf 28 mei 2015 begonnen er besprekingen over de overgang van de heer C. naar de Belgische vennootschap nv Ericsson (stukken 1 tot 3 van de heer C.); deze was oorspronkelijk voorzien voor 1 juli 2015 maar zou uitgesteld worden naar 1 augustus 2015.

3. Op 29 april 2015 ondertekenden de heer C. en de nv Ericsson (België) een arbeidsovereenkomst voor kaderlid van onbepaalde tijd. In art. 12 van deze overeenkomst worden meerdere verplichtingen aangaande de geheimhouding van bedrijfsgoederen opgelegd, die niet enkel betrekking hebben op de werkgever als dusdanig, maar ook op het moederbedrijf, dochterondernemingen of uitbatingszetels. In art. 13 over de uitvindingen wordt verwezen naar de Belgische wetten, de buitenlandse wetten en de internationale overeenkomsten, zowel huidige als toekomstig. In art. 16 van deze overeenkomst wordt het schenden van dergelijke confidentiële gegevens aangeduid als een mogelijke grond voor een ontslag om dringende reden.

4. Met aangetekende brief van 2 juni 2017 beëindigde Ericsson deze arbeidsovereenkomst met aankondiging dat de verschuldigde opzeggingsvergoeding zou worden uitbetaald, vermeerderd met een aanvullende vergoeding van 2 maanden op grond van art. 6.1 a. van de ondernemings-cao 3ter betreffende de werkstabiliteit. Aldus werd een bedrag van € 25.094 betaald. De opzeggingsvergoeding werd berekend uitgaande van een anciënniteit vanaf 1 augustus 2015.

5. Op 30 oktober 2017 legde de heer C. een tegensprekelijk verzoekschrift neer bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel en vroeg de inachtneming van zijn anciënniteit bij de groep en een bijkomende opzeggingsvergoeding van € 15.000, alsook de terugbetaling van kosten en een morele schadevergoeding van € 1.500.

6. Met vonnis van 26 april 2018 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel deze vordering ontvankelijk, doch ongegrond.

7. Met verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 3 augustus 2018, tekende de heer C. hoger beroep aan tegen dit vonnis en vroeg om de nv Ericsson te veroordelen tot betaling van een aanvullende opzeggingsvergoeding van € 19.812,49 te vermeerderen met de wettelijke en gerechtelijke intresten.

II. BEOORDELING

8. Het hoger beroep werd, gelet op het ontbreken van betekening van het bestreden vonnis, tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is. Dit wordt overigens niet betwist.

Het begrip ‘dezelfde werkgever’

9. Het begrip *zelfde werkgever* wordt in het cassatiearrest van 15 april 1985 (*JTT* 1985, 356 met noot) omschreven als *de economische exploitatie eenheid, die de onderneming uitmaakt, ongeacht de wijziging van haar juridische aard*. Ook voordien had het Hof van Cassatie deze omschrijving gehanteerd in haar arresten van 14 juli 1957 (*Arr. Cass.*, 1957, 859), 28 maart 1958 (*Arr. Cass.*, 1958, 574), 2 juni 1971 (*Arr. Cass.*, 1971, 979) en 22 december 1971 (*Arr. Cass.*, 1972, 414).

In het cassatiearrest van 9 maart 1992 (*RW* 1992 -1993, 291) wordt gepreciseerd dat de in aanmerking te nemen arbeid niet ter uitvoering van dezelfde arbeidsovereenkomst moet zijn verricht, zodat het mogelijk is dat een eerste arbeidsovereenkomst onmiddellijk gevolgd wordt door een tweede, waarbij het zelfs mogelijk is dat de werknemer in het kader van zijn eerste arbeidsovereenkomst een volledige opzeggingsperiode heeft uitgedaan; wanneer hij onafgebroken dezelfde functie heeft uitgeoefend kan de feitenrechter de bij de eerste werkgever verworven anciënniteit niet terzijde schuiven, alleen op grond dat niet wordt aangetoond dat er enige rechtsband bestond tussen de eerste en de tweede vennootschap, in wier rechten de werknemer uiteindelijk was getreden.

Het begrip *zelfde werkgever* werd verder uitgewerkt in de conclusie van het Openbaar Ministerie bij het cassatiearrest van 18 mei 1992 (*RW* 1992 -1993, 293) en het wordt verbonden met de volgende drie elementen:

1° de beide werkgevers moeten eenzelfde, tenminste een soortgelijke of aanvullende bedrijvigheid hebben;

2° er moet een juridische band tussen beide bestaan;

3° de dienstbetrekking van de werknemer mag niet onderbroken zijn.

10. In huidige zaak zijn de eerste twee voorwaarden alleszins vervuld. De Russische en Belgische tak van de Ericsson groep vervullen een zelfde, minstens een soortgelijke

bedrijvigheid in de telecomsector. De heer C. vervulde voor beide afdelingen dezelfde functie, wat in bovengemelde conclusie bij het cassatiearrest van 18 mei 1992 als element in aanmerking werd genomen.

Zijn tewerkstelling bij de Russische tak eindigde op 31 juli 2015, terwijl hij in dienst kwam bij de nv Ericsson op 1 augustus 2015. Er was dus geen onderbreking in de tewerkstelling.

11. De juridische band betreft een band tussen de beide vennootschappen en deze kan aanvaard worden wanneer ze deel uitmaken van eenzelfde groep met eenzelfde economische identiteit en activiteit. (Arbh. Brussel 14 december 2016, *JLMB* 2017, 757) Wanneer in een groep van vennootschappen die aan dezelfde economische activiteit deelnemen of wiens activiteiten complementair zijn, een werknemer op verzoek van de groep van de ene naar de andere vennootschap wordt overgeplaatst, heeft er geen onderbreking van de anciënniteit plaats (D. VOTQUENNE en W. VAN NIEUWENHOVE, "Opzeggingsvergoeding", *ATO-O-102-535* met verwijzing naar Arbh. Brussel 4 maart 1980, *Med. VBO* 1981, 1909).

12. Uit de stukken 1 tot 3 van de heer C. volgt duidelijk dat er afspraken gemaakt zijn tussen de Russische en Belgische afdeling van de Ericsson-groep over de overkomst van de heer C. , die overigens voor beide vennootschappen dezelfde functie zou uitoefenen.

13. In de arbeidsovereenkomst van de heer C. worden bovendien verplichtingen opgelegd die verder gaan dan de tewerkstelling bij de Belgische tak, maar die verband houden met het groepsgegeven (zie randnummer 3).

14. Niet ontkend wordt dat de heer C. tijdens zijn tewerkstelling in België nog aan een Russische opdracht gewerkt heeft, zij het dat dit volgens Ericsson slechts voor korte duur was. Anderzijds legt de heer C. onder zijn stuk 6 een persbericht voor over een 5-jarig managementcontract met VimpelCom, zijnde een operator in Siberië en de Oeral (Rusland).

15. Het is dan ook duidelijk dat er een effectieve juridische band bestond tussen beide eenheden van dezelfde groep.

16. De voorwaarden om te spreken over een *zelfde werkgever* zijn vervuld, zodat voor de berekening van de opzeggingsvergoeding de volledige anciënniteit vanaf 11 november 2013 moet in acht genomen worden. De overige beschouwingen en omstandigheden, die Ericsson aanhaalt, kunnen aan deze beoordeling geen afbreuk doen.

De opzeggingsvergoeding

17. De heer C. vordert betaling van een opzeggingsvergoeding op grond van de overgangsregeling van de art. 67 tot 69 van de wet van 16 december 2013 betreffende de

invoering van een eenheidsstatuut tussen arbeiders en bedienden inzake de opzeggingstermijnen en de carenzdag en begeleidende maatregelen (*BS* 31 december 2013, ed. 3 – hierna verkort aangeduid als *W.E.S.* afkorting van wet eenheidsstatuut). Hij berekent deze op 3 maanden en 13 weken.

18. Het eerste deel van de tweestappenregeling wordt op grond van art. 68 *W.E.S.* berekend *in functie van de ononderbroken dienstanciënniteit verworven op 31 december 2013*, hier dus vanaf 11 november 2013. In de mate art. 67 verwijst naar het ogenblik waarop de arbeidsovereenkomst een aanvang heeft genomen, is dit dus het begin van de dienstanciënniteit; beide artikelen moeten immers in hun onderlinge samenhang worden gelezen.

19. De becijfering van het basisloon door de heer C. wordt door Ericsson niet betwist. Het is dus overbodig om hierover de voorlegging van nieuwe stukken te bevelen.

20. Wel hebben partijen nog discussie over het in rekening te brengen bedrag van de uitbetaalde opzeggingsvergoeding. Uit de ontslagbrief van 2 juni 2017 volgt dat het uit te betalen bedrag van € 25.094 samengesteld is uit 2 delen, enerzijds de eigenlijke opzeggingsvergoeding of € 14.511,05, anderzijds een aanvullende vergoeding van 2 maanden op grond van art. 6.1 a. van de ondernemings-cao 3ter betreffende de werkstabiliteit of € 10.582,95. Ericsson erkent dit in de ontslagbrief zelf, zodat ze dit nu ten onrechte in vraag stelt.

21. De afrekening doet zich dan voor als volgt:

Jaarloon € 68.597,70/12 = maandloon van € 5.716,48	
Jaarloon € 68.597,70/52 = weekloon van € 1.319,19	
Opzeggingsvergoeding van 3 maanden 3 x € 5.716,48 =	€ 17.149,44
13 weken 13 x € 1.319,19	<u>€ 17.149,47</u>
Totaal	€ 34.298,91
- Betaald	<u>€ 14.511,05</u>
Blijft	€ 19.787,86

22. Op grond van art. 10 van de loonbeschermingswet heeft de heer C. recht op uitkering van de wettelijke intresten op bruto vanaf de datum van eisbaarheid; zijn aanpassing van zijn vordering in die zin op grond van art. 807 Ger. W. is geen nieuwe vordering die geen grond zou vinden in zijn oorspronkelijk verzoekschrift. Vanaf de dagvaarding heeft hij recht op gerechtelijke intresten gelijk aan de wettelijke intresten.

23. In die mate is het hoger beroep gegrond.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond in hierna bepaalde mate,

Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw recht doende,

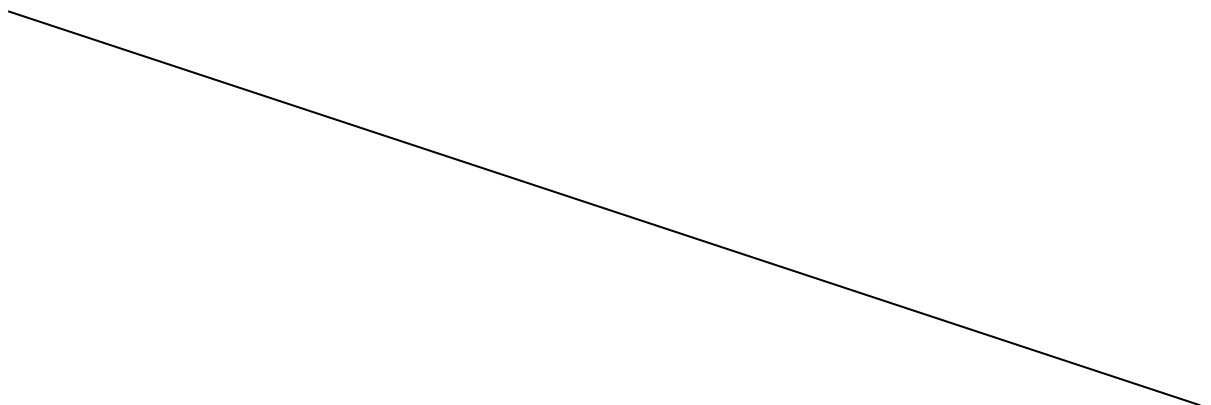
Verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en in hierna bepaalde mate gegrond;

Veroordeelt de nv Ericsson tot betaling aan de heer C. van een aanvullende opzeggingsvergoeding van € 19.787,86, te vermeerderen met de wettelijke en gerechtelijke intresten op bruto.

Wijst het meergevorderde af.

Veroordeelt de nv Ericsson tot betaling van de gerechtskosten van beide aanleggen, deze door de heer C. begroot op:

Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg	€ 1.320
Rechtsplegingsvergoeding beroep	<u>€ 1.320</u>
Totaal	€ 2.640

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

L. LENAERTS, kamervoorzitter,
I. VAN DAMME, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
S. MARCHAND, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
Bijgestaan door K. CUVELIER, griffier

K. CUVELIER,

S. MARCHAND,

I. VAN DAMME,

L. LENAERTS.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 5 november 2019 door

L. LENAERTS, kamervoorzitter,

K. CUVELIER, griffier

K. CUVELIER,

L. LENAERTS.